

Došlo je vrijeme za još jedan izlet na Paklenici. Dogovor je da krećemo u petak 18h i taman dok privodimo petak kraju, pakiramo se i radimo posljednje dogovore, stiže mail od Deje s uputama i slikama klasičnih smjerova koje ćemo penjati za vikend i koje naravno trebamo proučiti i pripremiti do subote ujutro – Srednje rebro, Tinkaru i Bijelu rampu. Potrpami u 3 auta lagano pristižemo u Seline i kada se činilo da sve teče glatko, stiže poziv u 22:00h iz Zg. Zadnji auto je odradio kratki noćni obilazak čak 2 bolnice (Samoborsku i Zagrebačku) i tek kreće prema Paklenici. No, sve je dobro što se dobro svrši ili započne pa tako, ipak samo sa zavojem na prstu, Lana ne odustaje od Paklenice i stiže s ostatkom ekipe na odredište nešto iza ponoći. Na svu sreću Dejo se pobrinuo da nam ne bude dosadno i vrijeme kratimo živom raspravom i proučavanjem skica smjerova – u grupnom online i offline modu te zaključujemo da nije to ništa tako strašno.

Budimo se s pogledom na more iz kampa u Selinama te se po buđenju zorno prisjećamo zadnjeg predavanja o meteorologiji. Anticiklona koja nam je omogućila predivan sunčani vikend se pokazala vrlo predvidivom po pitanju rose, no o tome nismo razmišljali večer prije te sada potpuno mokre šatore brzinski pakiramo u aute i krećemo prema ulazu u Veliku Paklenicu. Neki su svratili do Dinka, neki obavili zadnji šoping, no u 9:00h smo se svi nacrtali na dogovorenom mjestu. Nakon uvodnog obraćanja velikih vođa te Tonijevog predavanja o pripremi penjačkog uspona, dodijeljeni su nam asistenti i smjerovi koje ćemo penjati. Mahom su to klasični smjerovi, u kojima ćemo demonstrirati svu našu raskoš stečenog znanja i to ne samo postavljanjem međuosiguranja nego i oslanjanju na iste s obzirom da penjemo kao prvi. Kako to biva u stvarnosti, ocjene 4c ili V+/IV+ klasičnih smjerova su se potvrdile kao ne baš realne pa se ekipa iz Srednjeg rebra, a i iz Tinkare vraća izlizanih i djelomično krvavih jagodica s ponekom zgodom glasnog protesta u gladijatorskom stilu, koja je bila popraćena publikom s desnih i lijevih tribina. Zajednički zaključak onih koji penjahu Srednje rebro jeste – dosta zahtjevno, čitaj teško.

U 17h Jelenina taxi služba munjevitom brzinom prebacuje kulinarsku ekipu u Anića kuk kamp. Ubrzo joj se pridružuje pomoćna ekipa doborovoljaca – ribača kupusa (Roko i Ozren) te kreće izazovna akcija pravljenja slavonskog čobanca u rekordnom vremenu od 3 sata, a koji se pojeo također u rekordnom vremenu od 15 minuta. Ova kulinarska vježba je pokazala kako se timskim radom sve može odraditi na vrijeme, ali i da glavni kuhar ove delicije - vegetarijanac, doduše iz Slavonije – može napraviti dobar čobanac. Dokle je trajao tulum znaju oni najhrabriji, jer je autor ovog izvještaja ujedno bio i glavni kuhar koji je zalegao u šator nešto poslije 22h.

U nedjelju su se svi probudili čili i veseli, nuspojave od prethodnog dana (večeri) su bile vidljive samo znalcima, a činilo se da su čak usvojene i neke lekcije s Kleka (mimo onih penjačkih). Ponovno postrojavanje u 9:00h, ovaj put uvodnu riječ ima Marin koji nam produbljuje temu pripreme penjačkog uspona. Slijedi uparivanje asistenata i tečajaca te nastavak penjanja,

danas ipak više neoklasičnih nego klasičnih smjerova. Kako ne bi pomanjkalo doživljaja, i u ovom danu, osobno sam se pobrinula za to te sam čak uspjela zabaviti i dobrano uposliti najskuliranijeg među nama – Cimija (moj naklon do poda!). Petar nije znao što ga je snašlo čuvši (nije me mogao vidjeti) kako se iz mene ori ljutiti kočijaš koji se nakon žestoke borbe u 5. cugu Srednjeg rebra tužno slomio u prolomu emocija. Fakat je i mene samu iznenadilo. No eto, potvrdila se još jednom ona stara, a to je da stijenu ne možeš prevarit koliko god se trudio, a sve greške u stijeni se skupo plaćaju. Dobro naplatih svoje, zalih tugu na licu mjesta (doslovno) da je ne nosim sa sobom ostatak puta te nastavih dalje u smjer. Petar nas je s lakoćom proveo do kraja i kako ne bih ugrozila njegov strogi gard samo ću reći – hvala ti!

Neki su bili sretni ruke pa su s penjanjem u ovo sunčano nedjeljno popodne završili dovoljno rano da uživaju u svim čarima tople jeseni na obali – šetnjici i kupanju u moru. Ostali su uživali penjući prema stupnju svoje iscrpljenosti i/ili gužve u smjerovima - ležernije (Oprosti mi pape, Oliver Dragojević) ili izazovnije smjerove (Mosoraški, Celjski stup). Rekla bih da su moji gromoglasni krici bili najveće zlo koje nas je snašlo ovog vikenda, uz sporadična jagodična krvarenja. Bio je to, sve u svemu, jedan odličan penjački vikend. Nagradismo se svi skupa odličnom pizzom koju smo zalili pivom u Starigradu-Paklenici i u 20h krenusmo doma.

Ostade nam još jedan izlet i onda ispit. Skripta se sada spominje u doslovno svakoj mail, ali i usmenoj komunikaciji i vjerujem da smo svi već na korak da je uistinu i uzmemo u ruke :D

Ana Pavičić

14.10.2019.

